

Слова подяки

Як і завжди, передусім я вдячна головним постраждалим: Тіму, Коннору й Меган — за підтримку й за те, що терпіли брак їжі на кухні та погоджувалися на піцу замість вечері. Також я вдячна своїй редакторці Сінді Нуанг й агентці Карен Солям, які невпинно працювали, допомагаючи мені створити якомога кращу книжку, а також усій злагодженій команді *Penguin*, що створила таку чудову обкладинку й сприяла тому, щоб моя книжка потрапила на полиці книгарень.

Дякую вам, Пем Ментовані та Діано Лав, за те, що надихнули мене на написання цієї книжки, а також за ентузіазм, з яким ви підтримували мене.

Висловлюю подяку й моїй критиці Венді Вокс — без її мудрих порад і підтримки в мене нічого не вийшло б. Я надзвичайно вдячна Ненсі Флаєрті за те, що вона дозволила використати її ім'я та знання з гольфу. Звичайно ж, я щиро дякую Робертові Гілаєру Майлзу, уродженцю Чарлстона та надзвичайному гідові, який погодився прочитати цей рукопис і вказати на певні неточності. За всі помилки в описі Чарлстона та його географії відповідальна лише я!

Безперечно, я не можу не подякувати своїм читачам. Завдяки вам не шкодую про жодну мить, яку я провела на самоті, працюючи над книжкою.

Розділ 1

Тіні від багряних квітів гібіскусу забарвлювали брудне вікно старого будинку. Вони чимось нагадували щасливі спогади про молоді літа, ув'язнені в оболонці старого тіла. Понівечені фронтони надавали будівлі похмурого вигляду, але сонце, що пробивалося крізь листя й падало на щербаті колони вздовж бокових терас, осяювало будинок надією. Здавалося, він тільки й чекав на диво.

Я оглядала будівлю оком ріелторки, намагаючись не акцентувати увагу на занедбаному стані. Це був типовий для Чарлстона будинок, який стояв перпендикулярно до вулиці; його коротший бік межував із тротуаром. Вхідні двері з орнаментованим карнизом і філігранними італійськими завісами відчинялися на терасу з краєвидом на сад, де, як я здогадувалася, має бути основний вхід. Я зморщила ніс, уже уявляючи собі неминучий сопух занедбання, який відчую, тільки-но увійду. Незважаючи на принаadne розташування в південній частині вулиці Брод, потенційний покупець цієї власності має бути або сліпим, або зовсім дурним. Мій багатий досвід продажу історичної нерухомості в місті підказує, що другий варіант є більш імовірним.

Ритмічні удари мотузки по стовбуру дерева, що прорізали парке повітря ранкового Чарлстона, привернули мою увагу та змусили зазирнути в сад через облуплену залізну огорожу. Я не була певна стосовно того, що мене зупинило: цікавість чи небажання йти далі. Я ненавиділа старі будинки. Так, це дивно, адже я спеціалізувалася саме на такій

нерухомості. Однак, може, не так уже й дивно, якщо взяти до уваги, як зародилася ця неприязнь. У будь-якому випадку я мала силу-силенну причин не любити старі будівлі. Насамперед усередині них стоїть запах лимонної олії, воску й нафталіну. До того ж завжди здається, що їхні мури спостерігають за повільною ходою літньої людини, яка вже не в змозі доглядати домівку, проте вперто відмовляється покидати її. Складається враження, ніби господарі таких будинків втратили усяку надію віднайти в майбутньому щось краще за те, що вони мали колись. Все це навіює смуток. Тим паче що будинок — це, по суті, лише дерево й тиньк.

Навпомацки я прочинила хвіртку, порослу жасмином. Завіси заіржавіли, проте зрештою піддалися під моїм натиском. Обережно ступаючи, я пройшла по розбитій доріжці через сад і поміж того, що залишилося від квітників. Мені раз у раз доводилось оминати тріщини в бруківці та високий бур'ян з реп'яхами, що так і норовили причепитися до моїх панчіх і шовкового костюма.

Раптом я помітила у глибині саду якусь тінь. Намагаючись не звертати уваги на краплі поту, що збігали під блузою, я боязко переступила через бур'ян, щоб придивитися.

Попереду виднівся обсаджений зарослою клумбою водограй з херувимом. Кам'яні губи скульптури застигли у вічному русі — херувим мав би випускати з рота струмінець води, проте фонтан давно вже пересох. Бур'ян, що сягав мені вище колін, сповзав у фонтан та обвивався навколо ніжки херувима. З тріщини в цементному парапеті навколо водограю вистрибнула ящірка. Я міцно притиснула свій портфель до грудей і — сама не знаю навіщо — простежила за нею очима, допоки вона не сховалася за скульптурою. Мені по зашийку стікав піт. Завівши назад руку, щоб його витерти, я відчула, що мої пальці холодні як лід — це був такий собі застережний знак, який я ще змалку навчилася розпізнавати. Я зосередилася

на тому, щоб не помічати, як шкіра на моїй спині вкрилася сиротами — передвісниками того, що незабаром мені доведеться почути звуки, які ніхто, окрім мене, не чує й до яких мені не хотілось дослухатися.

У мене виникло бажання піти звідси геть, але я зупинилася через червону пляму, яка спала мені на очі якраз тієї миті, коли підбори моїх дорогих італійських черевиків застрягли в грубезному шарі мульчі. На невеличкому клаптику землі у формі видовженого півкола, очищеному від бур'яну, росли чотири великі кущі троянд — квітів такого яскраво-червоного кольору мені ще не випадало бачити. Вони були схожі на дівчат у святковому вбранні, що сиділи на лавах напівзруйнованої церкви. Навіть їхній аромат здавався дивним у цьому занедбаному садку. Я відвернулася, відчуваючи скорботу, що панувала в цій частині подвір'я. Здавалося, навіть повітря тут було насичене журбою.

У мене з'явилося відчуття, що джерелом задухи, яка тиснула на мене, було щось холодне. Легеням бракувало повітря, немов після довгого бігу. Я зашкутильгала під тінь зеленого дуба. Прихилившись до стовбура й глибоко дихаючи, я спостерігала, як сад, здавалося, поглинав і повітря, і час. Іспанський мох шматтям звисав зі старезного гілля, товщина якого свідчила про тривалі роки існування цього дерева, чиє коріння простяглося ген до будинку. Звуки від гойдалки й далі лунали в садку, а коли я обернулася, то краєчком ока вловила якусь тінь. Мені здалося на мить, що жінка в старомодній сукні колихає порожню гойдалку, підвішену на мотузках до гілки дуба. Марево було туманним, ближче до країв воно тьмяніло й потроху зникало.

Моя спина знову взялася сиротами. Я рвучко повернула до тераси й попростувала через сад, уже не переймаючись через панчохи чи будь-що інше, крім виконання доручення.

Пройшовши вздовж вимощеної мармуром тераси, я щосили натиснула на дзвінок. Мені дуже кортіло, щоб хтось

відповів якомога швидше. Минула вічність, аж допоки я почувла, як хтось повільно зачовгав за зачиненими дверима. Крізь гранчасте скло у дверях я помітила рух. Трояндовий візерунок на склі відбивав кольорове світло, а постать, що виднілася за ним, розпадалася на тисячі фрагментів.

Я зітхнула, бо знала, що мене щонайменше п'ять хвилин, допоки літній чоловік відімкне всі зіпсовані часом замки, а потім знадобиться ще двадцять, щоб дійти з ним до мети нашої зустрічі. У цьому я була впевнена не менше, ніж у тому, що я нікого не побачу, якщо просто зараз обернуся до гойдалки.

Двері відчинились, і я відступила назад від подиву. На мене гляділи величезні карі очі, які здавалися ще більшими за круглими товстими лінзами, що були схожі радше на дві бляшанки, вставлені в оправу для окулярів. Чоловік мав зріст десь метр дев'яносто, навіть зі згорбленими плечима, які окреслювалися під сорочкою з оксфордської тканини й темним піджаком. Також при ньому був лляний носовичок, охайно складений у кишеню.

Я вихопила одну з моїх візитівок і простягнула її старому.

— Пане Вандергорст? Я Мелані Міддлтон з агенції нерухомості «Гендерсон». Ми вчора розмовляли телефоном. — Чоловік навіть не поворухнувся, щоб узяти мою візитівку. Він і далі дивився на мене крізь грубі окуляри. — На сьогодні в нас була призначена зустріч для обговорення вашого будинку.

Старий поведився так, неначе й не чув мене.

— Я бачив вас у садку.

Його погляд зупинився на мені. Мої пальці залякли, і мені довелося їх розтирати, начебто надворі не тридцять шість градусів тепла, а лютий мороз.

— Сподіваюсь, я вас не потурбувала. Я лише хотіла оглянути ділянку.

Я обернулася, обводячи рукою сад немов на підтвердження своїх слів. Тут я зрозуміла, що мотузки гойдалки перестали